

Moje zážitky z Francúzska

Pamätám si ten deň, keď do našej triedy vkročila moja profesorka jazykov. Z pomedzi všetkých mojich spolužiakov si vybrala mňa. Práve ja som mala možnosť ísť na zahraničnú prax do Francúzska. Neváhala som ani sekundu, moja odpoveď bola jednoznačná. Áno! Idem!

Takáto možnosť sa človeku naskytne len raz za život. Mala som možnosť naučiť sa nový jazyk, zdokonaľiť si angličtinu, získať prax, nové skúsenosti a zážitky. Pridelili ma na farmu ošpaných, kde si potom mäso spracúvali na vlastné výrobky. Niektorí by povedali, nič moc. Ale ja? S nikým by som nemenila. Mám možnosť byť v rodine. Spoznať život ľudí v odlišnej krajine ako sme my, spoznať ich každodennú prácu, spôsob ich podnikania, získať skúsenosti ktoré niekedy určite využijem. Samozrejme mala som aj isté obavy. No tie sa rozplynuli keď sme vystúpili na letisku v Paríži, odtiaľ sme sa presunuli k hotelu a po krátkom oddychu začalo spoznávanie večerného Paríža. Nádherný piatkový večer, druhý júnový týždeň. Paríž bol čarovný, a Eiffelovka? Stratila som reč keď som ju uvidela - bola obrovská, osvetlená miliónmi svetiel, siahala takmer do neba. Aspoň tak mi pripadala, keď som stála priamo pod ňou. Bol to najkrajší deň v mojom živote. Vďaka tejto praxi sa mi plnili sny. Nevedela som nájsť tie správne slová ako poďakovať naším profesorkám, ktoré si dali tú námahu a vo svojom voľnom čase sa venovali realizovaniu tohto projektu. Až v Paríži som pochopila, že všetko toto robia kvôli nám. Hneď na druhý deň sme vstávali veľmi skoro napriek tomu, že bola sobota, aby sme videli všetko čo Paríž ponúka. Zapamätala som si takmer všetko čo som sa dozvedela, videli sme Víťazný oblúk, prechádzali sme sa po krásnych Tuilerijských záhradách, prvýkrát v živote som na vlastné oči videla ten miliónmi ľudí ospevovaný Louvre, Sacrecer, Montmartre, Moulin Rouge. Absolvovali sme plavbu loďou, ale najviac si cením zážitok stáť na úplnom vrchole Eiffelovky. Opäť to bol jeden z najkrajších dní v mojom živote. V nedeľu sme sa presúvali na internát v Chateauroux, kde niektorí bývali celý pobyt, iní iba zotrúvali cez víkendy, ja som bola v tej druhej skupine. Závidím naším profesorkám ich trpezlivosť a pevné nervy, nie je to ľahké cestovať s dvadsiatimi dospievajúcimi ľuďmi na miesto kde sme ešte my študenti nikdy neboli.

Internát bol fajn, dostali sme dokonca i vlastných šoférov, teda tak som ich nazvala ja. V skutočnosti to boli veľmi obetaví traja pracovní školy kde sme boli ubytovaní. Bez nich a našich profesoriek by sme si v Chateauroux len ťažko poradili.

V pondelok ráno bol môj prvý deň, zoznámila som sa s farmárkou Sandrine, jej manželom a deťmi, práve oni boli tá rodina u ktorých som bývala a pracovala. Prácu na farme som si obľúbila. Myslela som si, že to bude horšie, práve naopak. Lepšiu farmu by som si ani nevedela predstaviť. Každý večer po večeri, ktorá bola mimochodom až o deviatej večer, som išla na prechádzku s ich psom Aniss. Krásna čierna fenka vedľa mňa poslušne kráčala. Mám rada večerné prechádzky pri západe slnka. Skôr ako som si to stihla uvedomiť bol piatok večer. Jeden týždeň sa takmer skončil. Každý piatok sme sa všetci študenti stretli na internáte v Chateauroux. Rozprávali sme si zážitky z fariem, navzájom sme si vymieňali skúsenosti a rady ako zvládnuť ďalší týždeň.

V sobotu sme navštívili zámok Chateau d Amboise, ktorý je známi tým, že je tu kaplnka v ktorej je hrobka Leonarda da Vinci. A práve celý projekt zameraný na poznávanie a získavanie nových skúsenosti sa volá Leonardo da Vinci. Potom sme išli do jedného obrovského akvária v ktorom sme videli množstvo rýb. Ich počet by sme nespočítali ani a prstoch celej skupiny. Niektorý z nás si v obchodíku tohto akvária kúpili suveníry vďaka vreckovému, ktoré sme pravidelne dostávali.

V nedeľu ráno sme vstávali skoro. Išli sme do Zoo parku De Beauval. Cesta trvala viac ako dve hodiny, ale oplatilo sa. Videla som množstvo zvierat, ktoré som doteraz nevidela v žiadnej Zoo. Boli sme účastníkmi tulenej šou, videli sme pandu, slony, biele tigre, levy, papagáje ale aj hady - to bol zážitok, pretože ja mám z hadov hrôzu. Myslím si, že som nebola jediná. Večera sa niesla v znamení MC Donaldu.

Opäť pondelok, znamená to, že sa mi opäť začína pracovný týždeň, opäť ten istý kolobeh. Napriek totomu sa nesťažujem, samozrejme nemám sa na čo sťažovať. Francúzsky vidiek je miesto snov. V piatok som nechcela ísť od mojej rodinky. Naviazala som sa na nich a okrem toho Sandrine vynikajúco varila, chýbali mi jej špeciality keď sme prišli na víkend na internát. Kohlerovci mi chýbali už keď som sedela v aute na ceste do Chateauroux.

Sobota sa niesla v znamení poznávania Chateauroux a jeho okolia. Ráno sme na vlastné oči videli farmársky trh, bolo zaujímavé a trochu sa to podobalo našim tržniciam, ale tu boli zastúpené rôzne

komodity na predaj. Hydina, ovocie, zelenina, kvety, víno, kozie výrobky, ale dali sa tam kúpiť aj hotové jedlá. S kamarátkou sme si odtiaľ odniesli košík plný domácich jahôd. Asi najviac som sa tešila do nákupného centra. Nákupy boli vyčerpávajúce, ale kúpili sme si podľa svojej chuti čo sa komu páčilo. Na intráku som potom bola vďačná za posteľ a chvíľku oddychu. Na nedeľu nám pripadol zábavný park Futuroscope. Cesta tam bola viac ako nekonečná, ale stála za to. Opäť musím pochváliť naše profesorky, že to snami vydržali. Sme ešte tak povediac deti, aj keď občiansky hovorí niečo iné.

Futuroskop bol hneď po Paríži to najkrajšie miesto aké som kedy videla. Veľké množstvo atrakcií, ktoré sme nestihnúť vyskúšať všetky. Jeden deň by nám na to nestačil. Mala som pocit, že som v raji. Toľko možností, nevedela som akou atrakciou mám začať. Nepomohla mi ani mapka, ktorú sme dostávali pri vchode. Týmto úžasným zážitkom končil druhý týždeň nášho pobytu vo Francúzsku.

Posledný týždeň ubehol rýchlejšie ako by som si priala. Asi najťažšie na tomto všetkom bolo to lúčenie, už vo štvrtok večer, posledný štvrtok vo Francúzsku, som plakala. Nechcela som sa s nimi rozlúčiť, mala som ich ako druhú rodinu. Než som sa stihla spamätať, pozerala som sa na môj zbalený kufor. Nebol to príjemný pohľad. Vedela som, že idem domov no aj tak mi to tu bude chýbať. Všetko je to tu neopakovateľné.

No a bol tu deň odchodu. Prevládali rôzne pocity – smútok, ale aj radosť, že ideme domov. Z Chateaouroux sme išli priamo vlakom na letisko v Paríži. My sme nemali žiadne starosti, všetko bolo dopredu objednané a zakúpené. Len počkať na lietadlo, nastúpiť a tešiť sa z pokojného letu. Týmto by som chcela poďakovať našim profesorkám, hlavne p. p. Lovásovej, že sa o nás tak dobre starali. Boli naše mamy na tri týždne.

Cesta domov prebehla tak ako sme si to predstavovali. Dlhá a únavná, ale bola to cesta domov. Až teraz som pochopila ako mi môj domov chýbal, rodičia a brat. Nevedela som sa dočkať kedy už budem doma, ale na druhej strane mi Francúzsko bude chýbať, veľmi chýbať...

Dominika Brezničanová I. A